

PRIDE

Σκηνοθεσία: Μάθιου Γουόρτσας

Σενάριο: Στίβεν Μπέρεσφορντ

Ηθοποιοί: Μπιλ Νάι, Ιμέλντα Στάντον, Αντριου Σκοτ, Τζόζεφ Γκίλγκαν, Ντόμινικ Γουέστ, Πάντι Κονσιντάν

Φωτογραφία: Τατ Ράντκλιφ

Μοντάζ: Μέλανι Ολιβερ

Μουσική: Κρίστοφερ Ναϊτίνγκεϊλ

Χώρα: Ηνωμένο Βασίλειο (Εγχρωμη)

Διάρκεια: 119΄

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Βρετανικό Βραβείο Ανεξάρτητου Κινηματογράφου Καλύτερης Βρετανικής Ταίνας.
- Βρετανικό Βραβείο Ανεξάρτητου Κινηματογράφου Καλύτερου Σεναρίου.
- Βραβείο BAFTA Καλύτερου ντεμπούτου από Βρετανό Κινηματογραφιστή.
- Βρετανικό Βραβείο Ανεξάρτητου Κινηματογράφου Καλύτερου Β' Ανδρικού Ρόλου.
- Βρετανικό Βραβείο Ανεξάρτητου Κινηματογράφου Καλύτερου Β' Γυναικείου Ρόλου (Imelda Staunton).
- Συνολικά 8 Βραβεία και 15 Υποψηφιότητες.

Στο Λονδίνο του 1984 μια ομάδα γκέι ακτιβιστών προσπαθεί να συγκεντρώσει χρήματα για την υποστήριξη της μεγάλης απεργίας των ανθρακωρύχων. Όταν όμως τα μέλη της χρειαστεί να μεταβούν στην Ουαλία για να συναντήσουν τους απεργούς, θα διαπιστώσουν ότι δεν είναι ακριβώς καλοδεχούμενα.

Feelgood με τον τρόπο που μπορούν να το κάνουν μόνο οι Άγγλοι και με εξαιρετική πολιτική τοποθέτηση πάνω στην έννοια της αλληλεγγύης, μια απίστευτη κι όμως αληθινή ιστορία ενώνει τον γκέι ακτιβισμό με την εργατική πάλη στα χρόνια της Θάτσερ και των Smiths.

Χιούμορ, κοινωνική ευαισθησία, καλογραμμένοι χαρακτήρες και καλοδεχούμενη αφέλεια σε μια πολιτική κωμωδία της βρετανικής σχολής. Λιγότερο κωμικό και σεναριακά συμπαγές από το «Άντρες με τα Όλα τους», έχει την ίδια ζεστή και συμπνετική ματιά απέναντι σε έναν κόσμο που αναζητά απεγνωσμένα την επικοινωνία, την αλληλεγγύη και την αλληλοκατανόηση. Προτερήματα που του χάρισαν ένα BAFTA, μια υποψηφιότητα Χρυσής Σφαίρας και τον *Queer Φοίνικα* του Φεστιβάλ Κανών.

Το 1984 ξέσπασε στη Νότια Ουαλία, η απεργία των ανθρακωρύχων ενάντια στα σκληρά μέτρα που είχε λάβει εναντίον τους η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της Μάργκαρετ Θάτσερ. Μια ομάδα Λονδρέζων ακτιβιστών που απαρτίζεται από ομοφυλόφιλους άντρες και γυναίκες

προσπάθησε τότε να συγκεντρώσει χρήματα για να υποστηρίξει τους ανθρακωρύχους και τις οικογένειές τους.

Το «Pride» - κλείσιμο του Δεκαπενθημέρου των Σκηνοθετών στο 67ο Φεστιβάλ Καννών - θα ήταν απλά ένα ακόμη άρτιο δείγμα βρετανικού κοινωνικοπολιτικού απενοχοποιημένου *feelgood* σινεμά, στα χνάρια του «The Full Monty» και του «Billy Elliot» που αφηγείται μια απίστευτη κι όμως αληθινή ιστορία, όταν το 1984 μια ομάδα γκέι ακτιβιστών έφτιαξαν μια οργάνωση προκειμένου να συγκεντρώσουν χρήματα για τους ανθρακωρύχους κατά τη διάρκεια της μεγάλης απεργίας τους κατά των συντηρητικών πολιτικών της Θάτσερ.

Πόσο όμως τυχαίο είναι πως μια τέτοια ταινία γίνεται στα χρόνια που ο πλανήτης είναι χωρισμένος ανάμεσα σε χώρες που νομιμοποιούν τον ομόφυλο γάμο και άλλες που απαγορεύουν την ομοφυλοφιλία; Πόσο τυχαίο είναι πως μια τέτοια ταινία γίνεται στα χρόνια που η Ευρώπη της κρίσης προσπαθεί να βρει το χαμένο νόημα της αλληλεγγύης, διεκδικώντας ό,τι έχει απομείνει από τα ανθρώπινα δικαιώματα; Και πόσο τυχαίο είναι πως σε εκείνη την πρώτη θριαμβευτική προβολή του «Pride» στο Φεστιβάλ Καννών κάποιος αναφώνησε: «Ε, αυτός το κάνει καλύτερα από τον Λόουτς»; Φυσικά και δεν υπάρχει κανένας λόγος να συγκρίνει κανείς τον Κεν Λόουτς με τον Μάθιου Γουόρκας - η αφορμή για το σχόλιο ήρθε επειδή σε μια αίθουσα του εργατικού κέντρου μιας επαρχιακής πόλης στην Ουαλία ένας γκέι σοκάρει και ταυτόχρονα ξετρελαίνει το πλήθος χορεύοντας ξέφρενη ντίσκο, σε μια σκηνή που συμπυκνώνει την επανάσταση στο συντηρητισμό, την ίδια εποχή που ο Κεν Λόουτς έκανε κάτι ανάλογο στο δικό του «Jimmy's Hall».

Ο Μάθιου Γουόρκας βρίσκεται στην ευθεία γραμμή των υπέροχων σκηνοθετών του βρετανικού θεάτρου, με πλούσια προϋπηρεσία στη σκηνή και πρόσφατη την τοποθέτησή του ως καλλιτεχνικού διευθυντή του Old Vic, αντικαθιστώντας τον Κέβιν Σπέισι. Και το απόλυτα σημερινό «Pride» του, είναι εκτός από τη δεύτερη ταινία του μέσα σε 15 χρόνια (για όποιον θυμάται το «Simpatico» του 1999) και ένα τέλειο δείγμα δραματικής κομεντί «του BBC» (με την καλή έννοια, πάντα) που έχει φτιαχτεί για να επιβεβαιώσει το πόσο σπουδαίοι είναι οι Βρετανοί ηθοποιοί στο *ensemble cast* (ο Μπιλ Νάι δεν θα σταματήσει ποτέ να είναι σπαρακτικός και η Ιμέλντα Στόντον ακούραστα απολαυστική) και πώς μέσα από μια ελαφρότητα που αποφεύγει έξυπνα τις πολύ δραματικές στιγμές μπορείς να μιλήσεις για τα πιο σοβαρά πράγματα, όπως την αλληλεγγύη, την ενότητα, την ανάγκη του ακτιβισμού - αν θέλουμε κάποια στιγμή να αλλάξει αυτός ο κόσμος.

Ο Γουόρκας το κάνει τόσο στρογγυλεμένα όσο απαιτείται για να μπορεί το «Pride» να απευθυνθεί σε όσο το δυνατόν μαζικότερο κοινό και ακριβώς εκεί βρίσκεται ο δικός του «ακτιβισμός», το δικό του *homage* στην γκέι κουλτούρα, η δική του επιστροφή στα πρώτα σκοτεινά χρόνια του AIDS, η δική του συμβολή στην αέναη διεκδίκηση των ανθρώπινων δικαιωμάτων, η δική του ματιά πάνω στην εργατική τάξη και τις μειονότητες, η δική του ανθρώπινη σοσιαλιστική τοποθέτηση πάνω στην Αγγλία και τη μπερδεμένη Ευρώπη του σήμερα.

Ενα ξέφρενο *crowd pleaser* - γεμάτο από *new wave* και

ντίσκο anthems της εποχής, αλλά και μικρές προσωπικές ιστορίες που δεν εξαντλούνται αλλά προσθέτουν στο χάρτη μιας χώρας, τότε ανήλικης για ομοφυλόφιλους - που όταν τελειώνει σε κάνει να χειροκροτάς από ενθουσιασμό και να κλαίς από συγκίνηση, είτε είσαι «αδερφή», είτε «παλικάρι», για να αναφερθούμε στη λαϊκή ρήση που αναρωτιόμαστε πότε επιτέλους θα μας βρει οριστικά «μαλλιά κουβάρια», το «**Pride**» **κοιτάζει περήφανα το σινεμά του Κεν Λόουτς με τη ματιά ενός αυθεντικά λαϊκού σινεμά, ολοκληρώνοντας μια αληθινή ιστορία που δεν θα πίστευες ποτέ ότι θα μπορούσε να έχει συμβεί.**

Αναγκαία να ειπωθεί σήμερα περισσότερο από ποτέ, ταυτόχρονα ως παράδειγμα κοινωνικής θέσης και ως κινηματογραφικής επί-θεσης..

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΡΑΝΑΚΗΣ

Βασισμένη σε αληθινά γεγονότα είναι η πολύ ευχάριστη ταινία «Pride» (Αγγλία, 2014) του Μάθιου Γουόρκας που επιστρέφει στη δεκαετία του 1980 και παρακολουθεί την προσπάθεια μιας ομάδας ομοφυλόφιλων ακτιβιστών να συμπαρασταθεί εμπράκτως (δηλαδή συγκεντρώνοντας χρήματα) στην απεργία των ανθρακωρύχων μιας μικρής πόλης στην Ουαλία. Μόνο που η ενάρετη και γενναία αυτή πράξη δεν θα βρει υποστηρικτές ούτε καν τους κατοίκους του χωριού που δεν μπορούν να δεχτούν την προσέγγιση των ομοφυλόφιλων ακριβώς λόγω της σεξουαλικότητάς τους. Ο ίδιος ο αγώνας κατά της σκληροπυρηνικής πολιτικής της Θάτσερ ξεχνιέται και το ζήτημα αποκτά μια άλλη διάσταση μιλώντας κυρίως για την υποκρισία, τον αλληλοσεβασμό και την αλληλοκατανόηση.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗΣ

...Η ταινία λοιπόν χτυπά φλέβα, σε ένα από τα πιο επίκαιρα κοινωνικά θέματα των τελευταίων χρόνων, διδάσκοντας αλληλεγγύη, λογική, ισότητα. Και όλα αυτά με γέλιο, με στιγμές έντασης και χωρίς διδακτισμούς. Μέσα σε όλα αυτά έχουμε τις πολύ καλές ερμηνείες του εκπληκτικού για πολλοστή φορά Bill Nighy, της υπέροχης Imelda Staunton (Vera Drake), των Dominic West, Paddy Considine αλλά και των μικρότερων George MacKay και Ben Schnetzer.

Τα κλισέ βέβαια δεν λείπουν, στην σκηνοθετική ματιά του Matthew Warchus, όμως κάποια από αυτά είναι ηθελημένα καθώς η ταινία διαδραματίζεται 20 και πλέον χρόνια πίσω, ενώ τα αστεία και οι άβολες καταστάσεις ανάμεσα στους μεταλλωρύχους και τους gay κάνουν την ταινία να σου λύνει τον κόμπο στο στομάχι που δημιουργούν οι σοβαρές καταστάσεις που απεικονίζονται. Να σημειώσουμε τέλος ότι το *Pride* βασίζεται σε μία συναρπαστική πραγματική ιστορία και πολλά από τα πρόσωπα της ταινίας είναι πραγματικά.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΤΛΑΚΑΣ

ΜΑΘΙΟΥ ΓΟΥΟΡΤΣΑΣ

Γεννήθηκε το 1966 στο Rochester, Kent, Αγγλία. Για την ταινία *Pride* έχει κερδίσει 2 Βραβεία και 4 Υποψηφιότητες.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Matilda, *Pride* 2014, *Our House: A musical love story* (video), *Simpatico* (1999).